

Arrest

nr. 246 233 van 16 december 2020
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 december 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie in functie van haar Spaanse dochter.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 14 mei 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 11 juni 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.12.2019 werd ingediend door:

Naam: E.(…) O.(…)

Voorna(a)m(en): F.(…)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar Spaanse dochter, de genaamde A.(…) B.(…) C.(…) E.(…) O.(…), H.(…) ((…)) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (…)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het komt betrokkene toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Verklaring van onvermogen n°5044 dd. 17.10.2019, waaruit moet blijken dat de materiële situatie van betrokkene zwak is. Er wordt niets gezegd over het feit dat zij geen eigendommen heeft noch dat zij geen enkele vorm van inkomsten heeft.

- Verzendbewijzen van geld via Cashplus, MoneyGram vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 11.10.2019, 05.07.2019, 29.07.2019, 02.04.2019, 30.05.2019, 06.05.2019 en 02.09.2019: echter, deze geldstortingen zijn enkel van het jaar 2019 en zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene effectief financieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat er niet werd aangetoond dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 15.01.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Het artikel 40bis § 2 4° van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van ‘andere familieleden van een burger van de Unie’:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Dat de motivering van de bestreden beslissing stelt dat de gevoegde stukken onvoldoende zijn.

Nochtans is de verklaring van onvermogen een officieel document en laat het niets aan de verbeelding over. Verzoekster bevindt zich in een precarie situatie.

Dat de geldstortingen vanwege de referentiepersoon lopen over een jaar.

Dat gedaagde hierover stelt dat ze onvoldoende zijn. Dat verzoekster onmogelijk kan begrijpen waarom deze stukken “onvoldoende zijn”.

Dat met betrekking tot de het niet aantonen van de eigen voldoende bestaansmiddelen stelt verzoekster dat haar nooit gevraagd werd deze stukken te bezorgen. Dat ze niet een svermeld werden op de bijlage 19ter.

Dat art. 40bis van de Vreemdelingenwet op geen enkel moment stelt dat wanneer de overheid een duidelijk stuk aflevert dat de betrokken vreemdeling ten laste van de referentiepersoon, er bijkomende stukken dienen te worden geleverd die een dergelijk attest zouden bevestigen.

Dat zulks een eindeloze stroom van vereiste documenten op gang zou brengen want in zulks een geval zou men eveneens kunnen vereisen dat de stukken die het initieel attest bevestigen op hun beurt ook moeten worden bevestigd door andere stukken.

Dat gedaagde derhalve een bijkomende bewijslast en dus bijkomende voorwaarde oplegt aan verzoekster die niet wordt vermeld in de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet pertinente motivering bevat.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Dat art. 40bis van de Vreemdelingenwet”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het door verzoekster geschonden geachte artikel 40bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)”

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter adstructie van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie haar paspoort en een kopie van de geboorteakte van haar dochter neerlegde. Later legde verzoekster haar Spaanse verblijfskaart neer, een verklaring van onvermogen van 17 oktober 2019 betreffende dhr. A. A. B. C., en bewijzen van geldstortingen via Wafacash, Cashplus en Moneygram uit de periode van april 2019 tot oktober 2019.

2.5. De gemachtigde van de minister stelde vast dat uit de neergelegde verklaring van onvermogen enkel blijkt dat *“(d)e materiële situatie van betrokkene (...) zwak (is)”*, maar dat *“niets (wordt) gezegd over het feit dat zij geen eigendommen heeft noch dat zij geen enkele vorm van inkomsten heeft”*. Met betrekking tot de geldstortingen overweegt de gemachtigde van de minister dat de geldstortingen *“enkel van het jaar 2019 (zijn) en zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene effectief financieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon”*. Op basis van zijn vaststellingen concludeert de gemachtigde van de minister dat *“betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon”*. Daarnaast wordt in de beslissing aangestipt dat *“niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende*

bestaansmiddelen beschikt en dat er niet werd aangetoond dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”, waardoor verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn uit voormeld artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

2.6. In haar middel betoogt verzoekster dat de verklaring van onvermogen niets aan de verbeelding overlaat en dat zij zich in een precare situatie bevindt. Tevens stelt zij dat de geldstortingen vanwege de referentiepersoon over de periode van een jaar liepen. Verzoekster klaagt zich over het feit dat haar ter gelegenheid van haar aanvraag enkel een *“Bewijs van ten laste zijn”* werd gevraagd, waardoor de gemachtigde van de minister naar het oordeel van verzoekster de bewijslast heeft verzwaard.

2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het *“ten laste”* zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Zweden*, nr. C-423/12, 66 20-22; HvJ 9 januari 2007, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, nr. C-1/05, , §§35-37). Wat het ‘ten laste’ zijn betreft, geldt er vrijheid van bewijsvoering, zodat het onmogelijk is op de bijlage 19ter limitatief op te sommen welke documenten moeten worden neergelegd. Verzoeksters middel is op dit punt overigens intern tegenstrijdig. Zij verwijt het bestuur dat geen bijkomende stukken werden opgevraagd én verwijt het bestuur tegelijk dat er een bijkomende bewijslast wordt opgelegd.

2.8. De door verzoekster neergelegde verklaring van onvermogen beschrijft enkel een zwakke materiële situatie in hoofde van dhr. A. A. B. C. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat het stuk niets aan de verbeelding zou overlaten en op basis van dit stuk zou kunnen worden besloten dat zij zich in een precare situatie bevindt. De gemachtigde van de minister ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door te stellen dat het stuk geen informatie bevat over verzoeksters eigendommen of inkomsten, waardoor uit dit stuk niet kan worden opgemaakt dat verzoekster in haar land van herkomst niet in staat was in haar basisbehoeften te voorzien, zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.9. In weerwil van verzoeksters beweringen beslaat de periode waarin geldstortingen werden verricht slechts een zestal maanden, met name tussen 2 april 2019 en 11 oktober 2019. Uit de beschikbare gegevens kan niet worden opgemaakt dat verzoekster, die 59 jaar oud is, in Marokko materieel ondersteund diende te worden door de referentiepersoon teneinde in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. De gemachtigde van de minister kon redelijkerwijs concluderen dat de beperkte geldstortingen gedurende een zestal maanden in 2019 *“onvoldoende (zijn) om aan te tonen dat betrokkene effectief financieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon”*.

2.10. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister rechtsgeldig kon concluderen dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”* Verzoekster voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet waardoor zij niet in aanmerking komt voor het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie.

2.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN